Frøken Signe Andersen har i Bladet Arbejderen for den 28de Oktober rettet et skarpt Angreb paa det danske Socialdemokratis Førere. Disse sigtes for i deres Agitation at have forstaaet at „skjule Socialismens Kærne, fortie dens Maal eller omtale det som noget, der laa saa langt ude i en fjærn Fremtid, at ingen behøvede at frygte derfor." Dette havde de gjort for at vinde Anerkjendelse hos Modstanderne og, til Skade for Socialismen, staa sig godt med Mellempartierne og derved blive i Stand til at skabe sig et Flertal, ved hvis Hjælp de kunde holde sig oppe paa Førerposterne, „hvormed følger baade Æren og Fordelen". — Artiklens Forfatter, Frøken Signe Andersen, var Medlem af „Socialdemokratisk Forbund"s Hovedbestyrelse, og denne opfordrede hende strax til enten at tilbagekalde de ærekrænkende Udtalelser og Beskyldninger, hun havde fremsat, eller at træde ud af Hovedbestyrelsen, da dennes øvrige Medlemmer ikke vilde arbejde sammen med hende. Da der ikke indløb noget Svar fra Frøken Andersen, forhandledes Sagen Torsdag den 7de November paa et socialdemokratisk Partimøde. Her oplæstes en Erklæring fra Frk. A. med Svar paa Opfordringen om at tilbagekalde, hvad hun havde skrevet. Denne Opfordring kunde hun ikke efterkomme. Hvad hun havde skrevet, var hendes Mening, og den stod hun ved. Derpaa vedtoges der en Resolution, i Følge hvilken Bestyrelsen bemyndigedes til at udelukke Frk. Andersen fra sine Møder.

Til denne Katastrofe har „Politiken" føjet et lille Nachspiel. Morgenen „efter Slaget" , „saa tidlig det lod sig gjøre at aflægge Visit hos en ugift Dame", ringedes der paa Frk. Andersens Dør af Politikens Index, — der er meget stolt over at have fundet paa, hvad ingen af de tolvhundrede Socialdemokrater fra Mødet havde kunnet spekulere ud, nemlig at gjøre Visit hos vedkommende for at faa ren Besked. Skjønt hun var iført „rød" Morgenkjole var hun dog saa uheldig at skuffe Hr. Index's Forventninger: hun mindede aldeles ikke om Louise Michel, var „en lille buttet én med rundt ganske velformet Hoved og smaa lidt usikre graa Øjne"; Skuffelsen bliver ganske indlysende, naar vi hører, at hun manglede „Kvindens uundværligste Prydelse, Korsettet" og følgelig havde „en ikke meget fiks Figur". Og Skuffelsen er ikke blot øjeblikkelig, men vedvarende. Hr. Index var kommen i den ædle Hensigt „i en Samtale at give hende Lejlighed til at sikre sine Oplysninger en Offentlighed, der ikke staar til enhver Kvindes Raadighed. Hun havde blot at tale; var der noget begrundet i Anklageposterne, skulde vi nok sætte dem i Stil". Men Frk. Andersen havde ikke den rette Forstaaelse af, hvad et saadant Tilbud vilde sige: hun tav eller svarede undvigende. Og da der saa pludselig viste sig en Dame, optaget af den fredelige Beskæftigelse at børste Støvler, blev Situationen Hr. Index saa overvældende, at han anbefalede sig.

Nachspielet behøver næppe nogen Kommentar. At gjøre en Dame et Besøg og blive vel modtagen — uden dog i en første Samtale at kunne opnaa hendes fulde Fortrolighed — og derpaa gaa hjem og skrive et Causerie om en rød Morgenkjole (uden Korset) og give dunkle Antyd-